

F R E N G

TUSSEN VOORZIJDE EN ACHTERKANT

Politieverhalen uit het hart van Amsterdam

JUST
PUBLISHERS

1

Tergend langzaam stak zij de naald, waardoor een fluorescerende rode draad stak, in de rimpelige huid van het scrotum van de man. Hij lag met zijn armen en benen gespreid, vastgebonden aan de spijlen van het bed. Hij was naakt.

De man gromde, schold en vloekte, maar had gelijktijdig een soort niet te plaatsen grimas op zijn gezicht.

Rechercheur Freng keek uit het raam van de recherchekamer, de Heintje Hoeksteeg in. Een beetje dromerig gingen zijn gedachten terug naar het begin van zijn loopbaan aan het bureau Warmoesstraat. Het was jaren geleden toen hij nog in uniform straatdienst deed en dagelijks door de hoerenbuurt liep.

Vaak was hij samen met zijn vaste dienstmaatje Harry. Ze hadden dezelfde humor, drive en motivatie en kleurden beiden niet altijd binnen de lijntjes. Zowel Freng als Harry was op wat latere leeftijd bij de politie gekomen, ze hadden eerder al voor een andere baas gewerkt en handelden wat vaker uit levenservaring dan uit ambtelijke voorschriften of bureaucratische regeltjes.

In die tijd waren de prostituees op de Wallen nog niet verslaafd, spichtig, graatmager en afkomstig uit Oost-Europa of Thailand, maar vaak gezellige Hollandse meiden.

De tegenwoordige, vaak geïmporteerde prostituees hebben een bijna natuurlijke angst voor de politie, wel begrijpelijk, ze hebben in hun thuisland bijna allemaal vervelende ervaringen met corrupte politieagenten of overheden gehad.

Hoe anders was dat in de tijd, bijna een kwart eeuw geleden, toen hij met Harry nog straatdienst deed. De Amsterdamse prostituees en zeker de meiden die geen pooier hadden, wilden een goede verhouding met de dienders van bureau Warmoesstraat. Bij een lastige klant was het voor hen immers van levensbelang een goede relatie met de agenten van het bureau te hebben.

Freng en Harry kenden mollige Loes goed. Loes was een prostituee van middelbare leeftijd, die haar bijnaam meer dan waarmaakte. Het was een vrolijke madam en als geboren en getogen Amsterdamse droeg ze het hart op de tong. Loes was haar werknaam. Haar echte naam was Lidwina Mastenbroeck, ze woonde in Amsterdam-Noord. Loes werkte zonder pooier en het pand op het Oude Kerkplein, waar ze haar peeskamer had, was haar eigendom. Ze had goed geboerd en haar centjes goed belegd. Als ze niet zelf werkte, verhuurde ze haar kamertje, als een echte hoerenmadam. Freng dacht met weemoed aan haar terug.

Vaak was hij tijdens zijn rondgang door de buurt even in haar peeskamertje geweest, zeker als het een regenachtige koude dag was. Maar hoe vaak Freng ook langskwam, altijd hetzelfde ritueel. Freng kon slechts gissen naar de reden waarom Loes de gordijnen altijd dicht wilde doen, als hij of Harry binnen was. Misschien wilde ze voor haar collegaatjes niet weten dat ze regelmatig contact had met dienders of mogelijk wilde Loes haar beroepsvaardigheden wel eens met jonge politiemannen delen.

Maar Freng hield altijd het wijze advies van zijn echtgenote in gedachten: 'Op je werk kun je honger krijgen, maar je moet altijd thuis komen eten.'

Loes had wilde verhalen. Kleurrijk kon ze vertellen over haar klanten, die met de vreemdste wensen bij haar kwamen.

Op een van de druilerige dagen vertelde ze over een kerel die z'n gerief haalde als zij zijn naam op zijn balzak borduurde. Freng kreeg het benauwd, alleen het idee al maakte hem misselijk. Harry zei: 'Loes niet overdrijven, ik als man weet zeker dat je niet klaarkomt met zo'n marteling aan je scrotum.'

'Nou,' opperde Loes, 'als jullie mij niet geloven kom je maar kijken. Mijn klant, een Belg, maakt altijd een afspraak op een zaterdagmorgen. Hij komt met de trein uit Antwerpen. Hij weet dat het dan rustig is, hier op het plein. Ik hoor van hem hoe laat hij aankomt en dan zorg ik ervoor dat ik geen klanten heb. In een paar minuten loopt hij van het CS naar hier. Weet je wat, ik laat jullie weten als hij weer een afspraak maakt en dan gaan jullie hier in de kast zitten en dan zul je zien dat ik niet overdrijf.'

Een paar weken later belde Loes dat haar Belg voor de komende zaterdag een afspraak had gemaakt. Hij zou met de trein van kwart over tien in Amsterdam aankomen. Freng vond het eigenlijk te gênant voor woorden om als gluurder in een kast in het peeskamertje van Loes te gaan zitten. Maar zijn nieuwsgierigheid won het uiteindelijk toch van zijn schaamte en zo gebeurde het dat hij, samen met Harry, op de bewuste zaterdag even over tien, bij Loes in de kast kroop.

Aan de wachtcommandant gaf hij door dat ze tijdelijk op de portofoon niet bereikbaar en inzetbaar waren, omdat ze een gesprek met een tipgever hadden. Gelukkig, de chef geloofde de smoes en wenste hen succes. Ze zouden niet gestoord worden.

De kast was een ouderwetse, grote ingebouwde hangkast, waarin met gemak twee dienders pasten. Freng en Harry stonden onzichtbaar, met de kastdeur op een kier, op een paar meter afstand van het bed, een beetje gespannen te wachten op de komende gebeurtenissen.

Op de afgesproken tijd kwam de Belg binnen. Freng was verbaasd over zijn verschijning. Hij had een vadsig, wat ouder, kalend mannetje verwacht, een beetje smoezelig, miezerig typetje. In plaats daarvan stond in het rode neonlicht, een slanke, gesoigneerde heer van middelbare leeftijd. Hij droeg een duur uitziende camel-kleurige mantel, met daaronder een donkerblauw maatpak. Dit was een heer van stand, het zou zomaar een captain of industry, bankdirecteur of hoge ambtenaar kunnen zijn. Het was niet enkel het nette voorkomen van deze klant met zijn extreme wensen, ook de wijze waarop hij zijn jas uittrok en met het zijden sjaaltje op een kleerhanger drapeerde, duidde erop dat deze man van goeden huize kwam.

De Belg gaf Loes een hand en ze wisselden wat beleefdheden uit. Terwijl de klant vertelde over zijn treinreis, begon hij zich uit te kleden. Loes deed haar bh en haar string uit, maar ze hield haar netkousen en haar pumps aan. De man ging op het bed liggen. Hij kende de procedure. Loes nam een paar stukken touw uit een laatje en bond zijn handen en voeten vast aan de spijlen van het bed.

Freng kreeg direct spijt van zijn aanwezigheid. Hij keek door de kier in de deuropening recht in de harige bilnaad en tegen het scrotum van de Belg. Freng vond het uitzicht weezinwekkend, maar realiseerde zich op dat moment niet dat hij en Harry er in dezelfde positie niet heel veel anders uit zouden zien.

Loes pakte massageolie en wreef de geslachtsdelen van de man in. Later vertelde Loes dat zij de olie vermengd had met een ontsmettingsmiddel, ze wilde niet op haar geweten hebben dat de klant ontstekingen zou oplopen. Jaja, dacht Freng, en jij daarmee het verlies van je bovenmodale inkomen.

De Belg had een erectie die niet zoveel voorstelde. Terwijl Loes smeerde veranderde de toon van het gesprek. De Belg begon op z'n Vlaams te schelden dat Loes een onnet en zurkel-trutte was. Loes schold op z'n Mokums terug en noemde hem patser, teringlijer en wat al niet meer. Loes zou niet misstaan in een cabaretgezelschap. De Poelifinario-prijs zou binnen bereik zijn.

Na een paar minuten pakte Loes zowaar een naald en een klosje rood fluorescerend garen. 'Geef je naam dan naai ik die op je klootzak,' riep Loes. De Belg sputterde eerst een tijdje tegen en deed alsof hij niet wilde. 'Miesgasser,' riep ze, 'met welke letter begint je naam?'

'B... een B,' riep de klant. Tergend langzaam stak Loes de naald in de huid van het scrotum en trok de rode draad door het rimpelige vel. De Belg kreunde en vloekte. Opnieuw stak Loes de naald in het vel en trok de draad door de huid, daarna herhaalde zich nog een paar keer hetzelfde ritueel. Behendig stapte Loes op het bed, over de man heen en ging op zijn gezicht zitten. De naald en draad hingen nog steeds aan zijn scrotum. Het schelden en vloeken smoorden onder het niet geringe gewicht van Loes. Na dit korte intermezzo stapte ze van de man, die als een vis op het droge naar adem hapte, af en borduurde verder. De naald werd nu ruwer gehanteerd en de contouren van de B werden zichtbaar.

De man kreunde, gromde en vloekte. Na een paar minuten

en nog voordat de letter B helemaal compleet was, kwam de man klaar. Handig veegde Loes, met tissues het geproduceerde sperma weg. De Belg kwam tot rust. Loes knipte de draadjes door en trok de eindjes uit de huid van zijn scrotum. Het bloedde nagenoeg niet. Loes maakte de touwen los waarna de Belg zijn geslachtsdelen afveegde met een door Loes aangereikte handdoek.

De man kleepte zich zonder veel te zeggen aan, pakte zijn portefeuille, gaf Loes een hand plus een aantal bankbiljetten en verliet het peeskamertje zoals hij was binnengekomen: een erudiete, innemende persoonlijkheid, een man zoals zijn sociale omgeving hem kende.

Het eerste wat Freng dacht was: 'Niets is wat het lijkt'. Vanaf die tijd werd dit zijn beroepsmotto en hij kreeg daar nog vaak de bevestiging van.

Freng stapte met Harry uit de kast, het geheel had nog geen half uur geduurd. Hij vroeg: 'Loes wat betaalt die Belg voor die martelingen?' 'Gaaf je niks aan,' zei Loes, 'maar meer dan jullie vandaag samen verdienen.'

Met een beetje jongensachtige opwinding verlieten Harry en Freng het peeskamertje, een onwaarschijnlijk lijkende ervaring rijker.

Ach, dacht Freng, jammer dat Loes enkele jaren geleden vanuit het niets was verdwenen van de Wallen en zich in een klein dorpje in Drenthe had teruggetrokken. Ook voor Freng was dit onverwachts. Loes had alle banden met haar verleden verbroken. Het was dat hij haar echte naam kende en in het bevolkingsregister had gezien waar Loes nu woonde, maar voor iemand die geen toegang had tot dat register, zou Loes

gewoon van de aardbodem verdwenen zijn. Freng respecteerde haar verdwijntruc.

Een onbekend geluid bracht hem terug in de dagelijkse realiteit aan zijn bureau voor het raam van de Heintje Hoeksteeg.

De plicht riep weer, weg oude overpeinzingen.